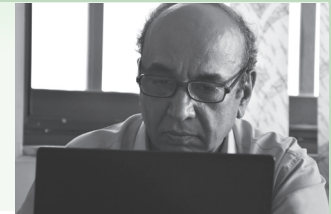

بازنگری برای کاهش هزینه های طرح تحول سلامت

کیت هایشان شانه خالی می کنند، چه برسد به پای بندی به پیمان حساس و سنگین "انجام درست و به هنگام آزمایش های بیماران آزمایشگاه های دانشگاهی".

طرح تجمیع آزمایشگاه و راه اندازی مگالاب که برداشتی التقاطی از برخی کشورهای صنعتی است، ایده ی مسوولانی است که آگاهی چندانی در این زمینه ندارند. اگر این مسوولان، آزمایشگاه های زنجیره ای لایف کانادا که آزمایشگاه های سراسر کانادا را در دست دارد، الگوی قرار می دهند، باید بدانند که:

نخست: آموزش کانادا از درمان و بهداشت جدا است و آزمایشگاه های زنجیره ای برای بیمارانی غیر دانشگاهی است. آزمایشگاه های آموزشی که در سراسر جهان تنها در درون دانشگاه ها جای دارند، ویژه آموزش اند و آموزش چندانی با صرفه جویی دلال مآبانه همسازی ندارد.

دوم: همه ی هزینه های درمان و آزمایش ها برای بیمار رایگان و از سوی بیمه پرداخت می شود. بیمه ها همه چیز را زیر نگاه دارند. نوشتن آزمایش هم مانند ایران دست و دلبازانه نیست.

سوم: زیر ساخت مدیریت درمان ایران با کانادا و کشورهای همسان کانادا، از بن متفاوت است.

چهارم: شرکتی که صاحب این آزمایشگاه های زنجیره ای است، خود از تراست های انحصاری و وابسته به کلان سرمایه داری است و اجازه ی نفس کشیدن به همکاران تازه را نمی دهد.

پنجم: این آزمایشگاه تنها در زمینه ی بالینی اجازه ی کار دارد و پاتولوژی در بیمارستان ها و آزمایشگاه های خصوصی جدا از آزمایشگاه های زنجیره ای انجام می شود.

بهر روی، ثابت شده است که هرگونه ساختار شکنی در این باره، بی رایزنی با پیشکسوتان و نظر خواهی از همه ی همکاران، سرانجامی همانند طرح های ناموفق گذشته خواهد داشت.

طرح تحول سلامت، یکی از بهترین برنامه های درمانی بود که هدف آن برداشتن فشار هزینه های درمانی از دوش بیماران است. گرچه این پدیده مایه خرسندی مردم شده، اما پس از سه سال از راه اندازی این برنامه، کاستی های آن بیشتر نمایان شده است. همچنان که از آغاز، بسیاری از دست اندرکاران و کارشناسان چندان امیدی به انجام موفقیت آمیز آن نداشتند، این برنامه که نیاز به بودجه بسیاری دارد، بر منابع مالی ناپایدار و سازمان های بیمه های خدمات درمانی و تامین اجتماعی (که در گذشته توان پرداخت هزینه هایی بسیار کمتر از هزینه طرح تحول سلامت نداشته اند و هم اکنون زیر فشار بدهی های طرح درمانده اند) ساخته و پرداخته شده است. نجومی بودن هزینه این طرح، وزارتخانه را به اندیشه ی کاهش آن انداخته است. چند صدی از این هزینه ها وابسته به آزمایشگاه ها است، که بر همگان روشن است که تعرفه ی آزمایشگاه های دولتی به راستی پایین است و کاستن از آن به هیچ روی شدنی نیست. برخی معاونان و مسوولان که کلینسین و متخصص هستند، نسبت به آزمایشگاه ها آگاهی چندانی ندارند و می پندارند که اگر اداره ی آزمایشگاه های دانشگاهی و دولتی را به گونه ی پیمانکاری به یک شرکت (ترکیه ای) بسپارند، در صدی از این هزینه صرفه جویی می شود. این مسوولان با کسانی رایزنی می کنند که یا مدرک علوم پایه دارند، که آنان حتا از دور دستی بر آتش در زمینه تشخیص آزمایشگاهی ندارند و یا با کار پردازهای شرکت های خصوصی مشورت می کنند، که ولو هم کارشناس آزمایشگاه باشند، تنها به سودآوری شرکت ها می اندیشند.

تخصص این کسان تنها راه اندازی دستگاه است و نه تشخیص آزمایشگاهی. صاحب این قلم که مدت سی و دو سال با این کسان سروکار داشته است، گواهی می دهد که این افراد حتا از زیر بار ضمانت یکساله دستگاه های فروخته ی خود و یا کاستی